

ringens Venner i: at en graa Eminence kunde sidde og passe paa i den nye Kommission, hvad en graa Eminence i Prisreguleringskommissionen havde foretaget sig. Nej, det bryder vi os ikke om. Vi bryder os ikke om disse Kommissioner med Regeringens private radikale Venner — jeg mener ikke private i Ordets, hvad skal jeg sige, Chokoladeselskabs-Betydning, men i Ordets politiske Betydning. Vi vil ikke have den Slags Kommissioner, for den Slags Kontrol er ikke meget værd. Vi vil have den Slags Kontrol, der udøves af samtlige politiske Partier, i det politiske Liv. Det er da til Tanken om denne Kontrol, den ærede Indenrigsminister til Trods for sin Afvisning maa begynde at vænne sig.

Jeg har nu til Slutning en Bemærkning saavel til den højtærede Indenrigsminister som til det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) om Ministeriets og Regeringspartiets Forhold til Friheden. Derom sagde for det første den ærede Indenrigsminister omtrent saaledes: Naa ja, det med Friheden kunde man have forskellige Meninger om, men naar vi kom til Valgene, skulde man bare se, saa stod Regeringen og dens Venner sig ved deres Frihedsopfattelse. Det er muligt, det skal jeg ikke udtale nogen Profeti om, men her forveksler den højtærede Indenrigsminister den ydre Succes med Troskaben mod sine egne Ideer. Det er netop meget ofte i Verden, at man kan faa megen Succes ved at svigte sine egne Ideer. Derpaa har vi netop i denne Tid et yderst fremtrædende Eksempel. Det er sikkert saaledes, og det skal slaas fast her, at den store Modsætning mellem Frihed og Tvang lader sig saa langt fra afvise, at det tværtimod vil være denne Modsætning, der kommer til at beherske det 20ende Aarhundredes Politik, ikke mindst efter Krigen. Efter det Overmaal af Organisation, Krigen har nødvendiggjort i alle Lande, maa der nødvendigvis komme et stort Tilbageslag, hvor atter den personlige Frihed og den personlige Friheds Beskyttelse kræver sin Ret, og det kommer da an paa, paa hvilken Side man kommer til at staa i denne afgørende Kamp. Der kommer de tidligere Frihedens Venner, Efterkommerne af Lehmann og de gamle Liberale til at melde sig paa Tvangens Side.

Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds siger: Lad os blot ikke tale om det, det er ikke værd at tale om, vor Opgave er at sidde og arbejde paa Ministeriets — hvorledes er det, Handelsministeren kalder det — dilettantiske Lovforslag

og søge at gøre dem nogenlunde rimelige. Det er den Opgave, som ligger for. Ja, det vilde være meget rart for det ærede radikale Parti, hvis nu herefter den Tale skulde høre fuldstændig op om den afgørende Modsætning, maaske en af de mest afgørende Modsætninger i Menneskelivet, den mellem Frihed og Tvang, og det eneste, det da gjaldt om, var at faa disse daarlige Lovforslag gjort nogenlunde taalelige, og at Rigsdagens Arbejde og Arbejdet i Befolkningen ikke skulde dreje sig mere om disse ligegyldige Emner, men kun om de enkelte Sager, som Regeringen tillod sig at forelægge. Nej, saaledes er det ikke. Det bestemmer hverken det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds eller Ministeriet. Selv om nogen af os vilde inlade sig paa at bestemme derom, vilde det hurtigt vise sig, at de store, ydre Begivenheder i Verden vilde paatvinge os denne Kamp, det vil, som jeg sagde før, blive den afgørende Kamp. Den ærede Minister trøstede sig med, at han og hans klarede sig nok ved Valget. De har maaske endog Haab om — det forstaar jeg Gang paa Gang —, at de kan vedblive at være Ministre. Ja, det er saa forskelligt, hvad Mennesker redder ud af Livets store Ildebrand. Nogle søger at redde deres egentlige Personlighed, deres Overensstemmelse med deres egne Ideer, det bryder det nuværende radikale Styre sig ikke om, de nuværende Ministre er glade, naar de ud af den nuværende store Livets Ildebrand redder Taburetterne.

Handelsministeren (Hassing Jørgensen): Af det ærede Medlems Tale drog jeg den Slutning, at han er enig i, hvad der tidligere er udtalt fra meget autoritativ Side indenfor Forretningsverdenen, at man ikke forventede, at Handelsministeriet skulde gribe positivt ind i Forretningslivet, men at det bedste var for saa vidt at lade alt gaa sin Gang. Jeg maa have Lov til derefter at fastslaa, at det er uberettiget, naar man har afkrævet mig et Initiativ, som jeg ikke har vist. Det ærede Medlem vil altsaa derefter ikke kunne bebrejde mig, at jeg ikke har taget noget Initiativ under Krigen til Bedste for Forretningslivet ud over det, som jeg, formodentlig med Tilslutning fra Forretningsverdenen, tog i Begyndelsen af Krigen, da der virkelig var noget i Vejen. Det ærede Medlem karakteriserede Handelsministeriets naturlige Opgave som værende den at virke overfor de øvrige Ministerier, og jeg har i min Tale oplyst, at dette har netop været min Opgave under Krigs-